

Oom Willy's verjaardagsfeest

Mijn naam doet er niet toe. Ik ben het enige kind van mijn ouders, enig kleinkind langs beide kanten, en zelfs enig achterkleinkind langs vaderskant. Een groot familiegevoel heb ik bijgevolg nooit ontwikkeld. Toen ik op een zatte nacht bij Marieke in bed sukkelde, kon ik niet vermoeden dat ik in een familieclan zoals die van de Verstraetes zou terechtkomen.

De tweeëntachtigjarige — maar nog steeds kwieke — opa Verstraete was de jongste van negen kinderen. Hij had zeven broers en een zus die gemakkelijk voor zijn achtste broer had kunnen doorgaan. Zijn vrouw, een Samyn, kwam uit een gezin met zes kinderen. Zelf had het echtpaar Verstraete-Samyn drie kinderen. Een zoon, Willy, en twee dochters, Fabienne en Kristien. De oudste dochter, Fabienne, was de moeder van Marieke.

De zatte nacht werd een zotte week, en een maand later zei Marieke: 'We moeten eens praten.' Ik bereidde me voor op het ergste, want ik was op haar gesteld geraakt.

Gelukkig wilde Marieke geen punt zetten achter onze prille relatie. Integendeel, ze vroeg of ik als haar vaste vriend met haar mee wilde gaan naar het verjaardagsfeest van haar oom Willy. Blij dat ik niet gedumpte werd, zei ik meteen: 'ja.'

Ik besepte niet wat voor cultuurshock me te wachten stond.

—

'Ik ken alle ooms en tantes van mijn moeder,' vertrouwde Marieke me toe, toen we rijkelijk laat de grote feestzaal binnen stapten, 'en ook de meeste van haar neven en nichten, maar de namen van de jongere familieleden ken ik amper. Het zijn er gewoonweg te veel.'

'Marieke, je bent er geraakt!' riep een oudere dame ons toe. Ze wees ongegeneerd met een vinger in mijn richting: 'En wie is dit? Is dit je verloofde?'

Marieke zag de paniek in mijn ogen. ‘We kennen elkaar nog maar anderhalve maand, oma,’ verduidelijkte ze. ‘Het is nog veel te vroeg om aan trouwen te denken.’

‘Je hebt nochtans de leeftijd om aan een gezin te beginnen, Marieke,’ zei de *mater familias*. Ze stak me met een slap handje toe: ‘Welkom in de familie, jongeman!’

Veel tijd had ze niet voor me, want daar moest ze nog een laatkomer begroeten.

‘Kom,’ zei Marieke. ‘Ik stel je voor aan de rest van de familie.’

Ze loodste me naar een tafel waar ik een van mijn persoonlijke helden herkende: Frank Brackx, een van de minder bekende, maar daarom niet minder belangrijke bedenkers van algoritmes om digitale afbeeldingen te comprimeren.

Ik hield Marieke tegen: ‘Is Frank Brackx familie van je?’

‘Oom Frank?’ vroeg ze nonchalant. ‘Dat is de man van tante Kristien. Ken je hem?’

‘Weet je wel wat hij allemaal verwezenlijkt heeft?’ antwoordde ik. ‘Ik ben *starstruck*.’

‘Oom Frank heeft alle pogingen opgegeven om ons uit te leggen wat zijn werk inhoudt,’ lachte Marieke. ‘Ga straks naast hem zitten. Hij zal blij zijn hier eindelijk eens met iemand te kunnen praten die hem begrijpt.’

Een tel later stelde Marieke me voor aan haar moeder en opa Verstraete. Vervolgens introduceerde ze me bij tante Kristien en oom Frank.

‘Ik heb ooit een gastcollege van u gevolgd, meneer Brackx,’ onderbrak ik Marieke nog voor ze de kans kreeg mijn naam te zeggen. ‘Na uw les wist ik meteen wat ik als onderwerp voor mijn afstudeerwerk moest kiezen. Ik maakte een vergelijkende studie van verliesloze compressie-algoritmes met het oog op de digitalisering van audiovisuele archieven.’

‘Oei,’ zuchtte Mariekes moeder. ‘Krijgen we er straks nog een nerd bij in de familie?’

Marieke sleepte me van tafel naar tafel waar ik voorgesteld werd aan een paar dozijn mensen waarvan ik me niet meer herinner of het Verstraetes waren of Samyns.

—

Toen de soep geserveerd werd, kreeg ik eindelijk het beloofde plaatsje naast oom Frank. Terwijl de rest van de familie zich overgaf aan de nieuwste roddels, praatte ik met mijn idool over recente ontwikkelingen in ons vakgebied. Het gesprek had nog uren kunnen doorgaan, maar na het dessert veranderde oom Frank van onderwerp.

‘Wat heeft Marieke je verteld over haar familie?’ vroeg hij.

‘Voor dit feest wist ik niets over de Verstraetes,’ gaf ik toe. ‘Ik wist alleen dat Mariekes moeder “gelukkig gescheiden” is. Over haar oom Willy en tante Kristien had ze me nog nooit verteld. Ik wist ook niet dat u haar oom was.’

‘Kristien en ik zijn de buitenbeentjes van de familie,’ vertrouwde oom Frank me toe. ‘Opa Verstraete had een bloeiend bedrijf. Hij verwachtte dat zijn drie kinderen mee zouden werken in de zaak. Kristien was de enige die daar geen zin in had. Gelukkig maar, dat heeft ons veel ellende bespaard!’

‘Hoezo?’ vroeg ik nieuwsgierig. ‘Wat is er gebeurd?’

‘De toenmalige vrouw van oom Willy en Mariekes vader werden bij het bedrijf betrokken, maar op een dag bleek dat schoonbroer en schoonzus iets te nauw met elkaar samenwerkten, ook na de uren, als je begrijpt wat ik bedoel. Broer en zus Verstraete raakten niet alleen in een zware scheiding verwickeld, maar kregen daarbovenop ruzie met elkaar. Fabienne keerde het bedrijf de rug toe. Willy hertrouwde en verkiest nu de familie van zijn nieuwe vrouw boven de Verstraetes. Telkens als we hem voor een leuk feest uitnodigen, stuurt hij zijn kat.’

‘Nu je het zegt,’ merkte ik op. ‘Dit is oom Willy’s verjaardagsfeest, maar ik heb de jarige zelf nog niet gezien.’

‘Dit was bedoeld als een verrassingsfeestje,’ kwam Marieke tussenbeide. Ze keek oom Frank beschuldigend aan: ‘Tante Kristien en oom Frank hadden beloofd oom Willy en zijn vrouw met een smoesje hiernaartoe te lokken.’

‘Dat hebben we geprobeerd, Marieke,’ verdedigde oom Frank zich. ‘We lieten hem dure eden zweren dat hij zeker zou komen, maar zoals gewoonlijk kwam er iets tussen. Hij had het druk, druk, druk.’

‘Als oom Willy ooit komt te gaan,’ zei Marieke, ‘dan wordt zijn begrafenis het eerste feest dat hij in het bijzijn van zijn familie viert sinds de ruzie met mijn moeder.’

‘En meteen ook het laatste,’ voegde ik er grappend aan toe.

Niemand lachte. Ik moet duidelijk nog veel leren over familie om erbij te kunnen horen.

Bruno Lowagie

De jury heeft jouw verhaal met veel plezier gelezen. Wat direct opviel, was hoe beeldend en literair dit verhaal geschreven is. Daarnaast zit het vol met humor. Dat zit hem in het grappige einde, maar ook in de vele personages die de revue passeren. Ontzettend goed gedaan. Ga zo door!